

[Carsten Andersen]

nalet inderligt imod, dels vil fordreje det offentlige serviceapparat. Service på akkord og underdanige spytsslikkere som offentligt ansatte har vi heldigvis ikke i dag, men det er måske regeringens ønske og idé om modernisering. Det er et angreb på personalets interne loyalitet og har intet med modernisering at gøre. Men med de nye budgetstyringssystemer bringer regeringen, arbejdsgiverne, de offentligt ansatte i en klemme mellem brugernes forventninger om en forbedret service og regeringens udhuling af ressourcerne.

Det, jeg her siger, er ikke nogen afsløring. Det sagde regeringen klart den 30. november (Folketingstidende 1983-84, 1. samling, sp. 2382):

»Reformen« - ændringer i det statslige budget- og bevillingssystem - »skal decentralisere ansvar og kompetence på det økonomiske område til de enkelte statslige institutioner og styrelser. Reformen indebærer desuden en stærkere politisk indflydelse på udviklingen i de samlede offentlige udgifter.«

Vi ved, at det er regeringens erklærede målsætning at nedbringe udgifterne i den offentlige sektor og successivt afskedige personale. Den politik er vi modstandere af; vi tror ikke, det er de ansatte i den offentlige sektor, der er skyld i underskuddet på betalingsbalancen og Danmarks store regnskabsunderskud. Vi er derimod af den opfattelse, at udhuling af den offentlige sektor vil forringe Danmarks muligheder for at overleve krisen og bevare et arbejdsmarked samt sikre produktionen. En velfungerende offentlig servicesektor med social tryghed, en sikker sundhedsservice og rigelige uddannelses tilbud er en forudsætning for, at arbejdsmarkedet kan klare den omstilling, morgendagens teknologiske samfund kræver.

Men vi ved, at det ikke er ad den vej, regeringen ønsker at arbejdsmarkedet skal forberede sig på mere beskæftigelse, og det er måske derfor, regeringen går uden om medarbejderne i moderniseringsprogrammets gennemførelse. Medarbejderne er jo menneskeligt og professionelt engagerede, men man kunne få den anelse, at regeringen mistænker medarbejderne for at være for seriøst engagerede i Danmarks fremtid.

Dette bringer os frem til et nyt spørgsmål: hvad er meningen med at tage salgsmetoder fra det private erhvervsliv op og søge at påtvinge den offentlige sektor dem? Det private

erhvervslivs servicefirmaer sælger en ganske specifik ydelse til et ganske bestemt publikum, der har et helt konkret behov og evner til at betale for at få dette behov dækket. Denne særstilling har det offentlige ikke. Den offentlige sektor skal dække et meget bredere behov og skal tage hensyn både til den enkelte, der kan betale for at få tilgodeset sit behov, og til dem, der ikke kan. Samtidig har det offentlige en meget lang række serviceydelser, der ikke erlægges nogen betaling for.

Det private erhvervsliv opererer med forskellige salgsmetoder inden for servicesektoren; en af dem er begreberne kerneservice og periferiservice. Kerneservice er den egentlige ydelse, og den skal nok være i orden, men producenten bør koncentrere sig om periferiservice; det er den, der forstærker oplevelsen af en god kerneservice, men udvisker de negative oplevelser af dårlig kerneservice, og det er måske det, regeringen har brug for i teorierne fra den private sektor. Den nedskæringspolitik, som de seneste regeringer har gennemført, er en udhuling af kerneservicen. Det er regeringens målsætning at fortsætte denne nedskæring, men så har den også brug for at udskyde befolkningens oplevelse af nedskæringen; derfor sætter man ind på at styrke periferiservicen.

Vel har vi brug for venlige ord, når vi bruger det offentlige serviceapparat, men vi har sandelig mest brug for at få en god sygepleje, en god sagsbehandling, en god undervisning og meget mere. Jeg synes, det er et prisværdigt klarsyn hos finansministeren, at han har indset, at den hopper personalet ikke på; det er kun lederen, finansministeren tiltror en sådan naivitet.

Vi er enige med finansministeren i, at personalet i den offentlige sektor med enkelte undtagelser er karakteriseret af et stærkt menneskeligt og professionelt engagement, og vi er også enige i, at den offentlige sektor er hæmmet af politikernes og ledelsens fastlæggelse af rammer, regelprocedurer og administrative systemer. Derfor vil vi foreslå regeringen, at den nu satser på, at medarbejdere i staten, amtskommunalt og kommunalt ansatte får indflydelse på og en placering i moderniseringsprogrammets gennemførelse, i samarbejdsudvalg og ved medinddragelse af organisationerne.

Jeg skal herefter fremsætte følgende: